
TÈCNIQUES DE REDACCIÓ I SUPORT INFORMÀTIC

Rafael Garcia i Català
Arquitecte

La meva comunicació no pretén analitzar el ventall de tècniques i mètodes per afrontar la redacció de plans generals, perquè hi ha professionals i professors que ho farien molt millor que jo. Em centraré en el cas de Lleida i en la manera en què s'ha afrontat la revisió del Pla General, pensant que aquesta revisió és la preparació del nostre planejament per al segle vinent. Pensem que el pla que estem revisant probablement entrarà en vigor el proper any, i el seu període de vigència és tan llarg que prepara la ciutat per al proper segle.

No obstant això, abans d'entrar en el tema informàtic que comporta el Pla de Lleida, m'agradaria comentar alguns temes que sí que fan referència al contingut d'aquestes jornades del planejament. El Pla de Lleida presenta, respecte al pla vigent, uns nous condicionaments en la manera d'afrontar la seva materialització, perquè hi ha condicionaments generals comuns amb altres plans i també n'hi ha de propis.

Pel que fa als generals, es considera que aquest país pertany a la Unió Europea, i això presenta una nova situació, sobretot en relació amb el que són els grans continus macroeconòmics i l'arc mediterrani. És un tema que en el nostre Pla està subjacent sempre en el document, sobretot per la incidència que pot tenir en nous projectes ferroviaris i en tot el problema de la internacionalització del capital.

El segon tema és que tant l'Estat com la Generalitat s'han proveït d'instruments de planejament general o sectorial. Té una certa importància, perquè això és diferent dels plans que en els anys setanta es van realitzar. L'Estat ha desplegat el Pla Director d'Infraestructures, el Pla de Carreteres, existeixen els mapes sanitaris, etc.; és a dir, tota una sèrie de documents sectorials que els nostres plans no poden obviar. A més, l'últim any s'ha aprovat el Pla General Territorial de Catalunya, que és un element que té una forta incidència en el sistema de ciutats, potser massa voluntarista i poc desenvolupat, però que s'ha de tenir en compte.

El tercer tema, que en el nostre cas és important, és el territori. Nosaltres estem en una situació geogràfica on els espais buits dominen sobre els plens i on el territori és ampli, i per tant es presenten unes complexitats més àmplies que les del fenomen urbà exclusivament. Això comporta nous problemes i noves solucions en els mètodes d'anàlisi.

El quart tema important que cal tenir en compte és l'aportació de les disciplines mediambientals, que impliquen un tipus de coneixements i sistemes de propostes que en els plans de nova generació han de trobar resposta en l'aprofundiment del territori.

Les tècniques no són mai un fi en si mateixes, sinó que són un mitjà per millorar. Aquest panorama comporta una nova complexitat. Els íputs amb què ens trobem en el planejament general tenen una complexitat diferent de la que tenien els plans dels anys setanta, on el que pesava, en primera instància, no era tant el projecte de ciutat com els aspectes reivindicatius del planejament i, en segona instància, el desenvolupament d'aquests plans en el projecte de ciutat. En aquest moment hi ha reptes que impliquen nous mètodes.

M'agradaria introduir un tema polèmic: el plànol com a instrument de planejament. En els plans clàssics sempre tenim el plànol com un element de referència del projecte de ciutat i de les intervencions urbanes. Amb l'actualització de les noves tècniques s'està posant en crisi la idea de plànol entès com un document estàtic, perquè el sistema d'íputs que els plànols presenten avui en dia tenen tanta complexitat que el plànol presenta característiques de dinamisme molt importants. Això implica una profunda relació entre planejament general, planejament de segona escala i gestió, i no té sentit si no és per a alguna cosa.

Des de la nostra professió aquests temes s'han de veure molt interrelacionats. Les noves tècniques presenten aquesta novetat i permeten introduir un concepte nou en el plànol, que ja no serà tan sols un marc immobiliari de la ciutat, sinó un suport en les decisions polítiques i econòmiques. La capacitat de les noves tècniques permet parlar del plànol com a suport de decisió, i crec que això és una novetat importantíssima.

Torno ara a l'origen de l'exposició amb la idea que el plànol ha deixat de ser un document estàtic per ser un document absolutament dinàmic. És també un suport de decisions, perquè molta informació, que pot estar associada a bases de dades que no són estrictament de planeja-

ment, serveix per prendre decisions de programació o de política urbanística, encara que potser el sistema no sigui del tot transparent.

Acabaré amb una reflexió sobre la problemàtica jurídica que representa tot això. Tal com tenim les lleis, hi ha una problemàtica no resolta i cal que en siguem conscients. Hi ha un desfasament clar entre les novetats tecnològiques i les innovacions que presenten, amb tots els problemes de seguretat jurídica que representen, i la manera en què les nostres lleis estan estructurant la informació o la legalitat urbanística. Aquest és un tema que haurà de tenir un desplegament de legislació parlamentària perquè tot això ho necessita. És la idea de refús permanent, i s'ha de trobar un sistema per validar aquests processos i donar-los seguretat.